Без нацисти по улиците ни 2026

Отново идва февруари, отново празните бръснати глави и техните кукловоди ще се опитат да завземат улиците ни и отново ще ги спрем. ФЕВРУАРИ Е НАШ. Защото сме си го извоювали. Извоювали сме си правото да вървим свободни и горди по улиците ни. Благодарение на усилията, полагани от 2010 г. насам срещу провеждането на Луковмарш, обществеността разпознава участниците в него не просто като хулигани или агиткаджии, а като неофашисти.

Февруари е наш, защото извървяхме много и продължаваме да вървим. Първоначално реагирахме срещу ежегодното сборище на неонацисти (не само от България), които почитат българския военен "герой" Христо Луков, пронацистки генерал от периода на световните войни, създател и ръководител на Съюза на българските национални легиони (организация от хитлеристки тип). Като генерал той е безславно убит и забравен с причина, докато българските неонацисти не го изваждат от нафталиновите рафтове, превръщат го в "герой" и патрон на омразата и патриотарския си шовинизъм.

По фашистки начин действаха софийските общински власти, като изхвърлиха на улицата ромските семейства от софийския квартал Захарна фабрика, криейки се зад извинението за "нелегалните жилища". Цялата политическа клика не просто си затваря очите за изолацията и мизерията сред маргинализираните групи, а ги инструментализира за политиките си на ненавист и разделение. Затова и не очакваме и не търсим решения от сегашната (или от която и да е) партида корумпирани и безпринципни властолюбци.

Фашисти са полицаите, които "просто си вършат работата", пребивайки непокорни младежи в арестите след протести, след като са допуснали същите онези, които шестват на Луковмарш, да ги нападат безнаказано. Същите, които убиват при опит за арест или като реакция на дребно джебчийство.

Расистки и ксенофобски са корените на насилието срещу мигрантите по границите и в затворите, както и на структурното насилие в целия процес на искане на убежище. Крепостта Европа, чиито стени пазят наши и чужди въоръжени чудовища, убива безброй много хора, надежди и съдби.

Крайнодесният рефлекс на законодателите ни личи в забраните, наложени на транс хората да сменят документите си, на учителите да говорят за различни сексуални и полови определения, на учениците да се образоват по теми, различни от националистическия и патриархалния дискурс с религиозни

елементи. Патриархатът и консервативният морал произвеждат неизброими случаи на пребити, изнасилени и убити жени и деца, които стават част от ежедневните мрачни статистики.

Неолибералните възгледи продължават да ограничават все повече организацията и действията на работниците, протестиращи и стачкуващи срещу мъчителни условия на труд и недостойно заплащане. Същевременно работодателските организации диктуват бюджетни и (анти)социални политики и залъгват работещите, че ниското заплащане и ниските данъци привличат инвестиции. Така капиталистите държат трудовите доходи на осезаемо по-ниско ниво в сравнение с европейската общност, докато безскрупулно определят цени, които достигат и надвишават европейските.

Авторитаризмът и фашизмът се разпространяват все повече и отвъд пределите на нашата територия. Израелският геноцид над палестинското население не е само колониален рефлекс, но и жестокост, мотивирана от омраза и печалба. Фашистите на Ердоган тормозят несъгласните у дома и се опитват да заличат автономната реалност на Североизточна Сирия. Фашисти стоят и от двете страни на руско-украинските фронтове: и Путин, който не спира да репресира собственото си население, и Азовският батальон, който продължава да организира международни неонацистки военни лагери. Фашистка е и автократичната дупка, в която Орбан превърна Унгария, както и вътрешната политика на “чистка”, и външната агресия на Тръмп.

И понеже фашизмът надхвърля пределите на едно отмиращо неонацистко сборище в центъра на столицата ни, ние като антифашисти се противопоставяме на омразата, потисничеството, капитализма, патриархално-религиозния морал, всяка власт и йерархия, която се стреми да ни подчини и експлоатира. Нашият антифашизъм е за солидарност в достойнството, за индивидуална и колективна свобода и автономия, за свободно движение и самоопределение, без потисничество, без държава, без власт, без зависимости, без насилие. Борба от нас за нас, в която си помагаме, учим се и израстваме.

Тази година ще направим нещо повече и по-различно, но няма да разваляме изненадата. Февруари е наш, защото отново ще си го извоюваме; отново ще сме непокорни, шумни и свободни. Но най-вече - февруари е наш, защото сме заедно!